

32

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 5 stycznia 1970 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polską Rzeczpospolitą Ludową Konwencji o opodatkowaniu pojazdów drogowych służących do prywatnego użytku w ruchu międzynarodowym, sporządzonej wraz z Protokołem podpisania w Genewie dnia 18 maja 1956 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustępem 4 artykułu 5 Konwencji o opodatkowaniu pojazdów drogowych służących do prywatnego użytku w ruchu międzynarodowym, sporządzonej wraz z Protokołem podpisania w Genewie dnia 18 maja 1956 r., złożony został Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 4 września 1969 r. dokument ratyfikacji przez Polską Rzeczpospolitą Ludową powyższej Konwencji i Protokołu wraz z następującym oświadczeniem:

Polska Rzeczpospolita Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami ustępów 2 i 3 artykułu 10 konwencji.

Zgodnie z ustępem 1 artykułu 6 konwencji weszła ona w życie dnia 18 sierpnia 1959 r., a w stosunku do Polski — zgodnie z ustępem 2 artykułu 6 konwencji — dnia 3 grudnia 1969 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne lub przystąpienia do powyższej konwencji i protokołu albo podpisały tę konwencję i protokół bez zastrzeżenia ratyfikacji w niżej podanych datach:

Finlandia	dnia 18 maja	1956 r.,
Szwecja	dnia 16 stycznia	1958 r.,
Austria	dnia 12 listopada	1958 r.,
Holandia	dnia 20 kwietnia	1959 r.,

rozciągając jednocześnie postanowienia konwencji i Protokołu podpisania na następujące terytoria: Surinam, Antyle Holenderskie i Nową Gwineę Holenderską.

Francja	dnia 20 maja	1959 r.,
Ghana	dnia 18 sierpnia	1959 r.,
Kambodża	dnia 22 września	1959 r.,
Jugosławia	dnia 8 kwietnia	1960 r.,
Australia	dnia 3 maja	1961 r.,

rozciągając postanowienia powyższej konwencji na następujące terytoria: Papua i Terytorium Powiernicze Nowej Gwinei.

Niemiecka Republika Federalna	dnia 7 lipca	1961 r.,
Irlandia	dnia 31 maja	1962 r.,
Czechosłowacja	dnia 2 lipca	1962 r.

z oświadczeniem, iż zgodnie z ustępem 2 artykułu 11 konwencji Czechosłowacka Republika Socjalistyczna nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 10 konwencji.

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii	dnia 15 stycznia	1963 r.,
--	------------------	----------

rozciągając postanowienia powyższej konwencji na następujące terytoria: Jersey, Guernsey, Alderney i wyspa Man dnia 15 stycznia 1963 r.; Falklandy i Gibraltar dnia 6 czerwca 1963 r.; Seszele i Wyspy Dziewicze dnia 18 lipca 1963 r.; wyspa Saint Lucia i Montserrat dnia 26 lipca 1963 r.; wyspa Saint Vincent, Brunei, Zanzibar i Gujana Brytyjska dnia 8 listopada 1963 r.; Mauritius dnia 6 maja 1964 r.

Luksemburg	dnia 28 maja	1965 r.,
Norwegia	dnia 9 lipca	1965 r.,
Malta	dnia 22 listopada	1966 r.,
Rumunia	dnia 10 lipca	1967 r.

z zastrzeżeniem, iż Socjalistyczna Republika Rumunii nie uważa się za związaną postanowieniami ustępów 2 i 3 artykułu 10 konwencji, Socjalistyczna Republika Rumunii uważa, iż spór odnośnie do interpretacji lub stosowania konwencji może być poddany arbitrażowi tylko za zgodą wszystkich stron w sporze.

Dania	dnia 9 lutego	1968 r.
-----------------	---------------	---------

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

33

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 26 stycznia 1970 r.

w sprawie określenia miejscowości, na których obszarze księgi wieczyste utraciły moc prawną.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o utracie mocy prawnej niektórych ksiąg wieczystych (Dz. U. z 1960 r. Nr 11, poz. 67, z 1962 r. Nr 39, poz. 169 i z 1968 r. Nr 3, poz. 13) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tracą moc prawną i podlegają z urzędu zamknięciu księgi wieczyste (gruntowe) oznaczone niżej wymienionymi liczbami wykazów hipotecznych obejmujących nieruchomości położone w następujących wsiach powiatu przemyskiego, województwa rzeszowskiego:

- 1) Bachów — od 75a do 84a, od 86a do 117a i od 121a do 149a,
- 2) Chołowice — od 269 do 340 oraz dawna księga tabularna — nr 344,
- 3) Olszany — od 680 do 749 oraz dawna księga tabularna nr 343,
- 4) Cisowa — od 221 do 295 i od 516 do 555 oraz dawna księga tabularna nr 347 i 348,
- 5) Bachórzec — od 1a do 3a, od 5a do 25a i od 477 do 549 oraz dawna księga tabularna nr 646,

- 6) Kosztowa — od 1 do 75 oraz dawna księga tabularna nr 1155,
 7) Orzechowce — od 1 do 68, od 70 do 96, od 98 do 428, 430, od 432 do 588, od 590 do 597, od 600 do 725 i od 727 do 967 oraz dawna księga tabularna nr 1158 i 1159,
 8) Brzuska — od 131 do 464,
 9) Sufczyzna — od 1 do 60, od 161 do 210 oraz od 271 do 460,
 10) Kotów — od 1 do 119 oraz dawna księga tabularna nr 157,
 11) Jawornik Ruski — od 1 do 492,
 12) Żohatyn — od 1 do 83, od 85 do 150, od 251 do 362 i od 417 do 564,
 13) Leszczawa Górna — od 71 do 140 i od 231 do 343,
 14) Leszczawka — od 1 do 238,
 15) Malawa — od 1 do 196,
 16) Kuźmina — od 121 do 257,
 17) Nowosiółki Dydyńskie — od 1 do 239, od 404 do 473 i od 543 do 599 oraz dawna księga tabularna nr 481,
 18) Huwniki — od 1 do 83, od 87 do 322, od 324 do 417 i od 419 do 430 oraz dawna księga tabularna nr 532,
 19) Posada Rybotycka — od 1 do 432 oraz dawna księga tabularna nr 55,
 20) Borysławka — od 1 do 463 oraz dawna księga tabularna nr 982,
 21) Makowa — od 1 do 570 oraz dawna księga tabularna nr 172,
 22) Sopotnik — od 1 do 170 oraz dawna księga tabularna nr 957,
 23) Wola Korzeniecka — od 81 do 256,
 24) Nowa Wieś — od 121 do 188,
 25) Bircza — od 1 do 22, od 24 do 60 i od 241 do 511,
 26) Dmytrowice — od 1 do 283 oraz dawna księga tabularna nr 922,,
 27) Iskań — od 1a do 63a oraz dawna księga tabularna nr 1116,
 28) Korytniki — od 1 do 20, od 22 do 308, od 310 do 477, od 479 do 843 i od 845 do 867 oraz dawna księga tabularna nr 336.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

34

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 2 lutego 1970 r.

w sprawie obsady łodzi i tratw ratunkowych morskich statków pasażerskich oraz wydawania świadectwa ratownika.

Na podstawie art. 46 § 1 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do polskich morskich statków pasażerskich odbywających podróże międzynarodowe.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące egzaminowania i wydawania świadectw ratownika stosuje się również do członków załóg polskich statków morskich innych niż określone w ust. 1.

§ 2. 1. W składzie załogi każdego morskiego statku pasażerskiego powinna znajdować się określona liczba osób posiadających odpowiednie kwalifikacje do obsługi oraz do kierowania łodziami i tratwami ratunkowymi.

2. Dowodem posiadania kwalifikacji wymienionych w ust. 1 jest dyplom oficera służby pokładowej lub świadectwo ratownika, przewidziane w rozporządzeniu.

§ 3. 1. Minimalną liczbę osób, posiadających kwalifikacje przewidziane w § 2, dla każdej znajdującej się na statku łodzi ratunkowej (kwalifikowana obsada) określa poniższa tabela:

Nośność łodzi wystarczająca dla:	Minimalna liczba kwalifikowanej obsady:
poniżej 41 osób	2
od 41 do 61 osób	3
od 62 do 85 osób	4
ponad 85 osób	5

2. Spośród osób określonych w ust. 1 powinien być wyznaczony dla każdej łodzi ratunkowej kierownik łodzi i jego zastępca.

§ 4. 1. Dla każdej motorowej łodzi ratunkowej powinien być wyznaczony co najmniej jeden członek załogi obeznany z obsługą silnika łodzi.

2. Dla każdej łodzi ratunkowej wyposażonej w stałą radiostację łodziową i reflektor powinien być wyznaczony członek załogi obeznany z obsługą tego wyposażenia.

3. Jeżeli statek jest wyposażony w przenośną radiostację łodziową, powinien być wyznaczony członek załogi odpowiedzialny za umieszczenie tej radiostacji w określonej łodzi ratunkowej, jak również członek załogi posiadający odpowiednie umiejętności do jej obsługi.

4. Kierownik łodzi ratunkowej powinien posiadać imienny wykaz członków załogi stanowiących obsadę łodzi i powinien zapewnić, aby członkowie załogi wchodzący w skład tej obsady byli zaznajomieni ze swymi obowiązkami.

§ 5. Kierownika i innych członków załogi stanowiących obsadę łodzi ratunkowej wyznacza kapitan statku.

§ 6. Dla każdej tratwy ratunkowej kapitan statku wyznacza co najmniej jednego członka załogi posiadającego kwalifikacje przewidziane w § 2; w razie wyznaczenia do obsługi tratwy ratunkowej więcej niż 1 członka załogi — kapitan statku wyznacza kierownika tratwy.

§ 7. 1. Świadectwo ratownika może być wydane osobie, która:

- 1) odpowiada warunkom zdrowotnym wymaganym od osób zatrudnionych w służbie pokładowej na polskich statkach morskich, stwierdzonym ważnym świadectwem lekarskim, wydanym w przepisany trybie,
- 2) posiada praktykę pływania w ilości co najmniej 12 miesięcy, nabytą poza granicami żegluga krajowej,
- 3) złożyła egzamin teoretyczny i praktyczny według programu określonego w § 8.

2. Świadectwo ratownika na statkach uprawiających żegluga krajową może być wydane osobie, która odpowiada warunkom określonym w ust. 1 pkt 1 i 3 oraz posiada co